

РЕШЕНИЕ

№ 1587

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 07.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11951** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК вр. чл.84 ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и е образувано по жалбата на М. А. У., гражданин на С., [дата на раждане] в Турция с адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат С. М. САК, срещу Решение №18365/27.11.2023г. на Председателя на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствени правила. В жалбата се сочи, че административният орган е приел, че „ситуацията в С. се характеризира като вътрешен въоръжен конфликт, който е достигнал такова високо равнище на безогледно насилие, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че като жалбоподателя в качеството му на цивилно лице, бъде върнат в С., ще претърпи посегателствата и заплахите по чл.9 ал.1 ЗУБ, поради самото си присъствие на територията на страната“. В жалбата се сочи, че по тази причина органът неправилно е приел, че при връщането на жалбоподателя в страната на произход, животът му не би бил поставен в сериозна опасност, което е в противоречие с чл.3 ЕКПЧ и чл.15 б. „в“ от Квалификационната директива. Отделно от това се сочи, че преди Заместник-председателя на ДАБ да издаде решението си е следвало да изиска от ДАНС писмени документи за причините, поради които се смята, че представлява

заплаха за националната сигурност. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита, че в хода на административното производство е установено, че жалбоподателят се позовава само и единствено на негови опасения, базирани на негови предположения, а не на реалност, а именно призоваване в редиците на Сирийската армия. Счита, че в административното производство е изяснено по категоричен начин, че не са налице предпоставките по чл. 8 за предоставяне статут на бежанец от ЗУБ и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. По административното производство е представено писмо от ДАНС от 05.09.2024 г., с което се възразява на жалбоподателя да се предостави закрила. В ЗУБ има разпоредба, която посочва тази обвързваща компетентност на ДАБ да се съобрази със становището.

Прокурорът от СГП счита, че в конкретния случай, с оглед личната история на жалбоподателя, установена в хода на административното производство и положението в държавата С., правилно е преценено, че не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради което счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, а жалбата е неоснователна и недоказана.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено следната фактическа обстановка:

Не се спори по делото, че М. А. У. е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. №ОК-13-668/29.06.2023г. по описа на ДАБ при МС, РПЦ-С.,О. купел.

Във връзка с подадената молба е бил съставен регистрационен лист с рег. № УП 22217/29.06.2023 г., съдържащ данни на жалбоподателя /л.20/.

На 18.07.2023г. е изпратено писмо от ДАБ при МС до ДАНС за писмено становище по молбата на жалбоподателя на основание чл.58 ал.10 ЗУБ /л.14/.

На 05.09.2023г. в ДАБ е постъпило становище от ДАНС, че възразява да бъде предоставена закрила на М. А. У., като е посочено, че лицето представлява за плаха за националната сигурност /л.13/.

На 18.07.2023г. е проведено интервю с М. А. У., за което е съставен протокол /л.15 и сл. от делото/.

Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е напуснал С. нелегално през Турция, като преминал в България нелегално; посочил е, че няма документи за самоличност, тъй като „ако отида да подам документи за лична карта, ще ме вземат в казармата“ и в тази връзка твърди, че не е получавал призовка за редовна военна служба, но знае, че след като е навършил 18 години, подлежи на мобилизация. В интервюто посочва, че не членува в политическа партия или организация, не е член на въоръжена групировка, не е бил заплашван в С., не е бил задържан в С., няма заведени дела срещу него. Като причини за напускане на С. сочи войната и глада твърди, че „ако се разхождаш по улиците могат да те убият и можеш да видиш трупове на хора“, като твърди, че около неговия [населено място] се водят сражения и ако отиде в казармата, ще бъде убит, защото незабавно ще го изпратят на фронта. Заявил е, че очаква проблеми, ако се завърне в С., защо по време на война е избягал.

Въз основа на становището на ДАНС и останалите данни е изготвено становище с предложение да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на М. А. У..

С оспореното в настоящото производство Решение №18365/27.11.2023г.

председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2, вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 вр. чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. А. У.. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, като е посочил, че изложените от кандидата в проведеното интервю причини за напускане на страната му на произход, не са обективирани твърдени за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия, насочени към него. Изрично е коментирано твърдението на жалбоподателя, че не желае да отслужи редовната си военна служба, което е продиктувано от страх от сражения и не е измежду предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, а отделно от това липсват доказателства за призоваването му за военна служба.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ал.1 т.1 и т.2 ЗУБ, е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Не се установява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти на С., нито от някоя конкретна групировка, които държавите не са в състояние да контролират, самият жалбоподател не излага подобни твърдения и молбата си за международна закрила. Въз основа на тези данни е формиран извод, че той не е бил изложени и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

Относно възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е посочено, че съгласно чл.4 ал.4 от ЗУБ о правата по чл.3 не може да се ползва чужденец, търсещ или получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или, който веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото. Посочено е, че М. А. У. не може да се ползва и от правата по чл.4 ал.3 ЗУБ, тъй като представлява реална заплаха за националната сигурност на Република България. Изрично е посочено, че преценката дали търсещият закрила представлява заплаха за на националната сигурност е изцяло в правомощията и компетентността на ДАНС да извърши преценка за наличие на обстоятелства по чл.12, ал.1, т.6 и чл.12, ал.2, т.4 от ЗУБ, поради и което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Така описаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства-молба за предоставяне на международна закрила вх. №ОК-13-668/29.06.2023г. по описа на ДАБ при МС, РПЦ-С.,О. купел, регистрационен лист с рег. № УП 22217/29.06.2023 г., писмо от ДАБ при МС до ДАНС за писмено становище по молбата на жалбоподателя на основание чл.58 ал.10 ЗУБ, становище от ДАНС, че възразява да бъде предоставена закрила на М. А. У., протокол от 18.07.2023г. за проведено интервю с М. А. У., дактилоскопна карта, справка на дирекция "Международна дейност" в ДАБ при МС /л.56 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната политическа и икономическа обстановка в Сирийска арабска република и други.

При така установените факти, Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 75, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си. Жалбоподателят изрично е удостоверил с подписа си на протокола, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства.

Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в С. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се

обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Ето защо изцяло правилни са изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в изнесената от чужденеца бежанска история няма данни, че той лично или неговото семейство са обект на преследване в родината му С. било поради неговата (тяхната) етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Напротив в интервюто жалбоподателят заявява, че не е имал проблеми, не е бил заплашван или насилван. Роднините му –родителите му, братята и сестрите му, както и семейството му, продължават да живеят там.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за основателност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 3, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т.3 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs Straatssecretaris van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Съгласно становище на ДАНС М. А. У. представлява заплаха за националната сигурност. Съгласно чл. 12, ал.2, т.4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява

заплаха за обществото или за националната сигурност.

В мотивите на обжалваното решение се съдържат и аргументация за неприложението в случая на принципа "забрана за връщане" (non-refoulement), които настоящият състав напълно споделя. В чл.4, ал.3 от ЗУБ е предвидено, че чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. В ал.4 обаче е въведено изключение, че от правата по ал. 3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Предвид гореизложеното, Административен съд-София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. У., гражданин на С., [дата на раждане] в Турция с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение №18365/27.11.2023г. на Председателя на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: